

годишен, но здрав още на глед и лек, нѣмаше никой друг по това врѣме в' кръмата. Като Пиперковски кръчмар, той ме прие доста вѣжливо. Наскоро аз имах случай да узнамъ от него че той бил от Бѣла, че бил войник, ходил по Стамбол, пасъл царскитѣ атове и косил сѣно по Кеатханата. В' сѣщото врѣме той се домогваше да узнае отъ мене кой съмъ аз, от дѣ съмъ, от дѣ идж, кждѣ отивамъ и защо ходя сам. Не трѣба казване че кръчмар'я-старецъ беше, колкото любопитен, толкоз и приказлив; обичаше да разказва и умѣеше доста хубаво и сладко да приказва, тѣй що можеше да се слуша без отекчение. Моитѣ отговори на распитването му дадохъ му поводъ да се заприказва за Гърцитѣ и за патрика имъ в' Цариградъ и той се впусна на дълго да расправи за вѣроломството на Гърцитѣ, за издайството на духовни'я имъ глава, и какъ направили тѣ за да истребятъ всичкитѣ книжевни Българи и да се загрие Българската книга. Това прѣданіе съмъ слушалъ азъ из послѣ и от други нѣкои безкнижни Българи, челъ бѣхъ го и в' историята на Огца Паисія, но, трѣбва да кажъ, че далеко не тѣй както ми го разказваше Пиперковски'я кръчмар, Дѣдо Драган. Той разказваше чудеса хигрини и лукавщини на Гръцкитѣ калугери за прѣмахването на Българската книжевност; прѣдставяше за силно-трагически безчеловѣчия направени отъ Турцитѣ при избиването на Българскитѣ учени. Легендарнитѣ му проповѣдки за гоненията на Българскитѣ калугери по мѣнастиритѣ, за лижбитѣ и чудеснитѣ станжали за спазването на Българскитѣ слова бѣха тѣй занимливи щото, ако и доволно начитан като за онова врѣме, още и уморенъ както бѣхъ, азъ стояхъ та го слушахъ „заянжалъ в' устата му“, както казватъ нашитѣ.

Беше настанжло пѣтляно врѣме. Дѣдо Драганъ не беше още свършилъ приказкитѣ си когато излякохъ псета на близу до кръмата и прѣдъ насъ слѣдъ малко се яви единъ момъкъ с' рунтавъ, но крѣхнжъ калпакъ, с' червена шапка и дълъгъ перчемъ, с' пѣстъръ аладжанъ елекъ и с' дивитъ затыкнжъ на поясъ тѣй като да не остава невижданъ, по което азъ заключихъ че ще е селски' нѣкой грамматику. Дѣдо Драганъ го посрѣщна с' „добръ дошелъ, даскале“ и сѣднжъ пакъ на голата земя до дивни'я ми пюшкюнъ който тоже се обади като испраше кога рекохъ да се поотмѣстжъ за да сторжъ мѣсто на госта; но той, даскал'а, при-